

és elindulok visszafelé. Erre ő is továbbment. Pár méter után azonban, amikor eltűnt a kanyarban, mégiscsak visszafordultam, és odaadtam az öreg zsidónak a csomagot azzal, hogy feltétlenül keresse meg Goldbergeréket. Válaszra sem várva sarkon fordultam, és ha addig nem is féltem, akkor mégis elkezdtem szaporázni a lépteimet, amikor pedig elértem a Kis teret, rohantam végig a Bocskai utcán egészen a vámházig, ahol kifulladásra, zihálva végre meg mertem állni. A csomag, biztos voltam benne, hogy nem jutott el Goldbergerékhez.

Gettóbeli látogatásom után folyton Eta járt az eszemben, nagyon szerettem volna találkozni vele. Egyszer láttam még, a bevagonírozás előtt. Miután a gettót kiürítették, gyalogmenetben hajtották őket a harangodi gyűjtőtáborba. Éppen előttünk, erre vezetett az út. Gyerekek, felnőttek, öregek, fiatalok gyalogoltak a menetben, voltak vagy két-háromszázan, kezükben, hátukon batyu. Csendőrök kísérték őket. Szinte nyári meleg volt, és mire elibénk értek, megtettek már vagy hat kilométert, úgyhogy csak vánszorogtak. Hosszan elnyúlt a menetoszlop, nem lehetett látni a végét, az emberek azonban némák voltak, jószerével csak a lábak csoszogása hallatszott. Sem a menetből, sem a kint állók közül nem szólt, nem intett senki senkinek, valami megakadályozta a mozgást, elfojtotta a hangot. Az iskolából, az osztályból több ismerőst is láttam, de én sem emeltem fel a kezemet.

Etát már messziről észrevettem. Rózsai néni és a testvérei mögött jött, egyedül. Nem nézett semerre, szemét a földre szegezte, a háta meggörbült. Fején a kendő, mint az öregasszonyoknak, elől csúcsosra hagyva, takarta az arcát. Május volt, már érett a ropogós cseresznye, azt ettem éppen. A kút mellett állt egy nagy kosár teleszedve, és én nagyon akartam egy marékkal adni belőle neki, de hiába volt messze a csendőr, nem mertem közelebb lépni, és ha restelltem is magam érte, örültem, hogy nem néz fel.

Aczél Géza

(BÚCSÚ)GALOPP

tétova utószinkron

6

aztán mégis csak a kamasz mint mikor fél évszázad múltán hullámzó élményfürdőkben öreg suhogó fák alatt megmártózik valaki a feledhetetlen felelőtlenségben a szűkülő létben nincs is talán nagyobb érdem ahogy a hosszú alvásokból kibukva összerakja a keletlen bukta a zavaros napirendet csak az ego csak a perc habzsolása menjen a befutó szálakat kegyetlen lendülettel összetapicskolva melyben a moralitás a jólneveltség a család laza kereteit öntudatlanul is óva valami érthetetlen önzés mentén a biológiai óra nekilendül ezt a képletet nem oldod meg élj bár a végső határokig keményen feszülve a büszke önállóságnak a leszakadás és a visszahúzó ösztönök görcsei ide-oda járnak

megalapozva egy nagy lelkiismeret-furdalásnak melynek már hőse sem vagy csupán tétova merengője úgy szenvedsz tőle hogy talán nem is igaz az a lőre életminőség melytől korai követelmény még a szellemi bőség és a számonkérésnek kilúgozott logikája csak sejtelmesen képzeled miként értél a felfedetlen mába egy sosem létezett puzzle játékként összerakva aztán vagy igaz néhány mihaszna részlet vagy lassan el is felejtetnéd most már az egészet mert az idő közben ledarálta a kicsiny szituációkat menekülésnek pedig mindig ott marad a holnap melyre a napi moralistáknak nincs fogása szürke feledésbe mártva az egyén egyszer csak fellelkesül erőt ad neki hogy nincs egyedül valahol minden tisztátalan de jön a karácsony otthon főzött melasszal töppedt dióba szúrt gyufaszállal húsvétkor pedig illatosra főzött vizekkel kacérokodsz meglepett anyáddal és lesed apád locsolkodó szemérmes zavarát mert bár messze a sok stáció és csak furcsa tornyos épületek a templomok de semmit sem ér az ünnep elszánt koordinálása ha valamilyen tradíció mögötte nincsen ott és nem érzed sok kilazult fásult emberben az összetartozást mivel azok már oly magas fokok hol nemesíteni kezd a magány hogy e szinten még nem adatik integet néhány sápadt keleti butik és kocognak a szélben az olcsó színes papírok aztán a gondosabb reggeli megemelt helyzetté avatott egy szebben vágott szalonnát és kalácsra kent vajjas kenyeret utólag az ember fátyolos tekintettel elmereng hogy van ez se biológiai kényszer se hit és a perc mégis emelkedik dörzsölöd kicsit szemed ám a drótkerítés mögött már haverod füttye bősztit locsolkodó nagy kalandra melynek lassan egyre kevesebb a haszna ha pénz és tojás helyett megzavarnak az italok hisz egy idő után az emeletes rakott krumppli illata és a titokban szívott cigaretták füstje lassan már régen elfogyott marad a savanyú hányás megszeppent lányok visszafogott szobáiban reménytelen tülekedés a jópofázásra aztán egyszer csak belül minden árva talán emelkedsz valamit mivel elérsz a magányra úgy hogy kamaszként még esélyed sincs a feldolgozásra hullámzó éretlen évek mily álnokul megfakultatok mára emésztetlenül jöttök dögvőrsra mint annyi más keserv mely félbeharpva felesel a múlt időkből befejezetlen és nincs megáldva nincs benne ugyan bűn az értelem csírája viszont az első kanyarulatnál megtapad az égbolt végtelenül szikrázó éjszakáival bizonytalanítod el magad nyöszörögve kérdezve mi van távolabb mert közlelről nincsenek hihető válaszok a gondolat roppantul lötyögni kezd mivel frusztrált állapot minden vegetatív szisztémát bonyolító ok a körötted zajló perceket megérteni s áldott állapottá fénylik az első könyveket érinteni a titkokat felfedő rajzaikkal hogy majd szemed mélyére szoruljon ez a fájdalom is mikor nyálkás agyagos földbe temetik fél századra rá barátod s a ragadó sár mögött belátod a roppant időlagutat ahogy a másik öreg zseni összezsugorodva tétován matat a gyászbeszéddel hogy mi dolgunk is nekünk e gödörrel s az éggel s a csontjaikra vetezett körben heverőkkel esőben a túlfőtt galuskaként plattyanó röggel mi dolgunk ezzel a kis okos ívvel mely az unatkozó kamasz pállott magányától ível valahol a megsejtett rejtélyekig majd betűmilliárdok hunyorgó könyvtárak álmatlan éjszakák mentén felhevít egy kényszer hogy visszaigazítson a közönybe és a kvázi gyászba messze még tőled persze a vak sejtésnek ez a romlandó virága nem látsz még a kanyargós sorok mögött ágaskodó apró csírákra melyek lombosra növesztik majd benned a mulandóságot ahogy kis érzelmes történetekben pataként csobog a jóság és az átok jellemed nevelni kijőve nyári iskolás szünetekben a hűvös szobából hogy az utca közönyére rászórd a vérszegény gyermek tekintetéből tompán áradó rózsaszín karikákat melyekre az apró szédület még rárak néhány morális felismerést ha az olvasmányok mákonyához visszaérsz általában igazságosan és kicsit humánusan a poros mellékutcákban poroszkálva nyugtat hogy a dolgoknak rendje van s az úgy-

ahogy megértett történet és a kinti világ igaza összejátszik kezd alakulni jövődö dolgod az öntudatlan lét mögül felágaskodva az a másik dimenzió melyben élni volna jó kilátva a biológiai présből a gyakori orrvérzésből éhségből kamaszos kudarcokból látást takaró maszatos tényérből s már meg is csap a hegyi beszéd néhány foszlánya annyi szép belőle ami naiv önzetlen és kamaszosan árva nincs még rászerezve mocskos korrupcióra sunyi lopásra melyeket ha kimondasz már benned is sejlének némi eresztékek mivel a romlás és a steril vágyak között páternoszterként mozognak a gének és megzavarodott pillanataink a lehulló sűrű függöny mögött az álmalista rendre felvonít ám nem szívelheted a cinizmus kibúvókat kereső olcsó aranyát nem ezt tanultad megfakult tanítóid fényesre kopott bölcsességeiből üzen át mai napig néhány korszerűtlen közhely s ha olykor mögöttük a hiány lavinája önt el nem tudod eltévedtél vagy csak bonyolultabb igékre vágsz végül is hová helyezed magadban azt a megnevezni alig tudható hiányt mely a létezés latens sűrűjéből kiszorított az aszfalt benned a sok vagy a vadvirágos rét a kevés mert hiába igazgatod a kettőt össze egyikükre előbb-utóbb rádől a feledés és ott maradsz egydimenziós embernek barnuló fényképeken hunyorgó kamasznak s mire az idő betonjai befalaznak idegen mered rád valamilyen sosem volt laza díszletekből hol még megejtően recésedik a fotók széle s nem is a váratlanul eléd jelenő látvány terelget tétova érzelmi keresésbe hanem a kezdeddel tapintható anyag melybe valamikor belesűrűsödött a pillanat és itt maradt különösen sugárzó leletnek s mikor majd eltemetnek a tapadó felületről közönyös tekintetekben a líra megkövül az elhasználódott látvány mögött nem lesz már örökös legbelül valaki áramtalanít a rendszert lebénítja a megfagyott magány tárgyas feltételeket sem kér számon az ismeretlen odaát csak egy nagy kopott dobozban vacognak itt tovább a komikus pózokba lassan átszivárgó jelenések majd egyszer te is tűnődve nézed a sok kidobott alakot akik úgy koccannak már mint a kövek

Novics János

VÍZ

Áltunk azon az erkélyen, amely majdnem akkora volt, mint egy felüljáró. Illetve nem is egy, hanem három erkély volt ott egyszerre, az egyik a nappalihoz, a másik a hálószobához, a harmadik meg a gyerekszobához tartozott, és mindegyiken lógtak az emberek, támaszkodtak a korlátra, alig férték el, és nézték a magasból, ahogy a tó mellett a kutyákkal szórakoznak. Nem akartam elfogadni a meghívást, mert tudtam, hogy ő is itt lesz, de végül úgy döntöttem, nem érdekel. Két év után már elég erős vagyok ahhoz, hogy újra lássam. Attól félttem, nem egyedül érkezik, és végig kell nézmem, ahogy karonfogva belép valakivel. Aztán amikor a házigazda körbevezetett minket az új otthonában, megnyugodtam, mert nem fedeztem fel mellette senkit sem. A barátnőivel téblábolt, akikkel annak idején minden hétvégén táncolni ment.

Tényleg óriási ház volt ez. A földszinten a fogadótér, a kamra, az étkező és a konyha, fent meg a hálószoba, amelyben egy egész lakás is elfért volna, a nappali, amely a